

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Kranjsko klerikalstvo.

Slovenci izven Kranjskega se čudijo bratovskemu razporu, ki tačas tu pri nas prouzučuje vsakdanje borbe. Od daleč opazujoč ne morejo umeti, zakaj bi si sovražni bili sinovi jednega naroda, jedne dežele, in bojijo se, da se bo s temi do mačimi prepiri kranjsko slovenstvo odtujilo njihovu narodnemu teženju, namestu da bi neprenehoma dajalo podpore tlačenim slovenskim manjšinam po ostalih deželah. Ta bojazen je deloma opravičena, deloma pa tudi ne, kajti toliko je gotovo, da stranka, ki je v resnici narodna, bode vzlíc tukajšnjim preprirom ohranila gorko dejansko in duševno udeležbo pri narodnem prizadevanji ostalega slovenstva in to tem obilniše. čim bolj se bode samo okrepila in organizovala. Bilo bi seveda jedino pravo in potrebno, ako bi na Kranjskem imeli jedno samo stranko s tem smotrom, da se narod slovenski preporedi na podlagi svojih vkupnih lastnosti, pred vsem na podlagi svojega jezika, in da si nadalje tudi nasproti državi in tujima sosedoma zagotovi svojo samostojnost v državi. Ako bi bilo to, potem bi seveda s tem tudi Slovencem na periferiji Kranjske bila danes najboljša zaslomba.

Zakaj pa vender ni te jedinsti? Zato ne, ker vsi kranjski Slovenci v narodnih vprašanjih ne stojimo na golem narodnem stališču, zato ne, ker kranjska duhovščina tudi narodno polje zmatra za svoje katoliško-cerkveno in hoče na njem tako izključivo merodajna biti, kakor v verskih rečeh. Tako je že dolgo, samo s tem razločkom, da je poprejšnji čas bil le majhen del te duhovščine tak, sedaj pa je začela ta narodna cerkvenost v naši duhovščini prevladovati in na vso moč kričati. Kakor je v cerkvi strogo ločen „klerus“ od „lajškega“ elementa, moralo bi po najnovejši paroli biti isto ločenje tudi v narodu kot takem: samo tisti naj bi bil pravi narodnjak, kdor je vsprejet v ta narodni „klerus“, ostali pa ne smejo priti do veljave. Kakor je v cerkveni organizaciji ustanovljeno, da „klerus“ odlučuje in zapoveduje, „lajik“ pa mora brezpogojno pokoren biti in povelja izvrševati, tako hoče tudi ta duhovščina, da v narodni politiki ona vlada s pomočjo klerikal-

nih posvetnjakov, ostali pa, ki neso klerikalni, da morajo slepo se uklanjati in niti dotakniti se narodove uprave. To je bistvo kranjskega klerikalstva.

Jasno je, da posvetna inteligenca tega ne more trpeti, kajti konečno je gotovo, da je v prvi vrsti ona izobražena in poklicana v to, da politikuje, upravlja narodove javne zadeve. Sosebno se ne more trpeti, da bi ti najnovejši klerikalni usurpatorji s svojo cerkveno prenapetostjo hujskali javno mnenje proti jednemu ali drugemu narodnemu delavcu.

Primož Trubar na primer tej duhovščini ni narodno zaslužni mož, ker je bil protestant postal, in čuli smo že večkrat „gorje“, katero je ona klicala tistim našim literarnim zgodovinarjem, ki so Trubarja proslavljali kot začetnika našega narodnega slovstva. Kdor pa je na narodnem stališču, tisti narodne delavnosti ne sodi po veri in neveri. Tako tudi naš pesnik Fran Levstik skoro do zadnjega našim cerkvenim narodnjakom ni bil v milosti, in šele tedaj, ko so bili izpazili, da res v cerkev hodi, začeli so ga v poštrev jemati kot zaslužnega narodnega moža. Vsakdo uvidi, da to ni pravo merilo za literata ali javno delujočega moža, da pobožnost ni pogoj niti zmožnosti niti uspehom pri javnem, sosebno političnem delu. Vender pa je to navadno tista pretveza, s pomočjo katere naši klerikalci prav pogosto narodne može v slabo ime pripravljajo pri preprostem občinstvu. Pa samo tudi — pretveza, kajti sami faktično vsprejemajo mej svoje izvoljence takšne, ki jim je cerkev in cerkveno življenje prav res deveta briga, kar vsakdo ve, ki pozna njihove najnovejše politične junake.

Zoperni pa so jim že taki, o katerih vedo, da imajo kako svojo svobodno misel ali da sodelujejo pri listu, kateri je njim, sebičnejšem, trn v peti. Takrat padejo po narodnjaku z žveplom in ognjem, takrat mu prebrskajo jetra in obisti in gorje mu, če najdejo le videz temne pičice, kajti razmažejo jo v neizbrisen madež, s katerim pokrijejo celega moža z brezvestnim zavijanjem in natolcevanjem. Posebno to hočemo prihodnjič dokazati s slučajem, ki je ravno flagranten.

(Konec prih.)

„Narodni dom“ v Ljubljani.

Tajnikovo poročilo.

„Slavni zbor!“

Delovanje našega društva in pa njega upravnega odbora ni bilo zadnji dobi niti živahnejše, niti mlačnejše, kakor v preteklih. Dejanske razmere, s katerimi je vsakemu društvu in njegovemu odboru vselej računati, se od prejšnjega leta v bistvu neso prav nič spremenile. Odbor deloval je tedaj, kakor v preteklih letih, na osnovani podlagi mirno naprej; pred očmi mu je bil v prvi vrsti glavni smoter društva in pa sredstva, po katerih bi se dal ta smoter čim prej, tem bolje doseči. Imel je štiri seje, ki so se vršile 3. aprila, 5. junija, 28. novembra in 21. marca.

Kakor je iz računskih zaključkov in pa iz bilance društvenega premoženja razvidno, pomnožilo se je društveno imetje v teku zadnjega leta za 5126 gld. 53 kr., bodisi po novih doneskih, bodisi po obrestih starega imetja.

Število društvenikov naraslo je za tri. Društvo šteje sedaj jednega častnega člana, dva ustanovnika, jedenosedeset deležnikov in deset darovateljev, — vsega skupaj štirindevetdeset članov. Vsled smrti zgubilo je društvo v zadnji dobi ces. kr. vladnega svetnika Janeza Hozhevarja in pa Mihaela Pakiča, ki sta bila oba našemu podjetju vedno prijazno naklonjena. Bodi jima zato iz društva blag spomin o tej priliki!

Deležev je podpisanih 232, popolnoma izplačanih 156. Izplačana svota se je v zadnjem letu zvišala za 592 gld. 50 kr., dolg na podpisanih in ne izplačanih deležih znaša še vedno 7057 gld. 50 kr. Iz povedanega je razvidno, da, žal, število deležnikov še vedno ni doseglo zaželenih višine. Naj bi oni gospodje, ki so pripravljeni v ta namen kaj žrtvovati še le, ko se z zidanjem prične, žrtvovali takoj, našli bi gotovo obilo posnemalcev. Tudi v tej zadevi pokazal je odbor resno voljo. Za zgradbo treba pred vsem prostora, in sicer kolikor mogoče cenega in primernega, če že ne brezplačnega prostora. Da bi imel kaj konkretnega v rokah, na kar bi se lahko opiral, pozval je upravni odbor v domačih dnevnikih posestnike Ljubljanskih zemljišč,

LISTEK.

Češko dijaštvo.

„Dolžan ni samo, kar velela mu stan,
Kar more, to mož je storiti dolžan.“

Poleg duhovenstva bilo je češko dijaštvo najvažnejši činitelj v preporodu češke narodnosti, ki je koncem minolega stoletja začela se otesati železnih spon, v katere jo je okovala sovražna moč po usodepolni bitki Belogorski (1620.).

Preporod češke književnosti in po njej češke narodnosti v obče napajal se je glavno iz dveh virov: iz spomina na slavno preteklost narodov in iz zavesti bližnjega sorodstva slovanskih plemen. Oba vira odprli so učeni zgodovinarji in jezikoslovci: Pelcl, patrijarh slovanske vede Dobrovský, Jungmann, Šafařík, Palacký itd. in pa naudušeni pesniki češkoslovanski opevajoči sicer le idealno domovino vseslovansko, mej njimi na prvem mestu Kolar z največičastnejšo slavo idealnega panslavizma: „Slávy dcera“. — Ideje pa, ki so vznikile in dozorele v creh učenih in plemenitih mož, z vso gorečnostjo razširjeval je po vseh končinah čeških zemelj češki dijak, deloma z živo besedo pri

osobnih dotikah z vsemi krogi naroda, deloma s knjigami in spisi, katere je širil mej narodom. Češki študentje so liki poslanci velikih prorokov šli mej češki svet, oznanjevali novi evangelij, poučevali nezavedno množico ter buditi v njej spoštovanje do slavnih pradedov, ljubezen do materinega jezika in zanimanje za narodne zajme (interese).

Ko je na zatonu prošlega veka ostra, a oživljajoča sapa jozefinizma na jedni strani popihala z vseučilišnih kateder zastareli red in starokopitnost jezuitskih proforskih zborov, ki sta se morala ukloniti novim potrebam, novim idejam, protresajočim uprav takrat vso Evropo, ko so na drugi strani vzbudile ponemčevalne njegove težnje narodni čut in odpor slovanskih narodnostij in ko se je nasledkom tega začelo svobodnejše gibanje in živahnejše življenje mej profesorji in dijaki, bilo je tudi Pražko vseučilišče ognjišče, okolu katerega so se zbirali češki velikašci ter oboroževali „z uma svitlim mečem“ za narodni boj. Že za Leopolda II. l. 1792. ustanovila se je tu stolica češkega jezika in češke književnosti, katerega predmeta prvi učitelj je bil slavni učenjak Pelcl. Pa tudi drugi znameniti učeni možje in oduševljeni češki rodoljubi, kakor na primer Vydra, Strnad, brata Chladka, po-

zneje Nejedlý, Čelakovský in drugi delovali so na tukajšnjem vseučilišču ter z živo besedo in vzbujajočim vzgledom duševno in moralno silno uplivali na mlade poslušalce, pripravljajoč jih na težavno delo na polji češke narodnosti. Karakteristično je v tem oziru, kar se pripoveduje o eksjezuvitu Vydri, profesorji matematike na filoz. fakulteti, ki je na začetku vsakega semestra ogovoril svoje slušatelje: „Pamatujte si, pánové, že bez matematiky i jazyka českého nevezdete do království nebeského!“ — Pod takimi voditelji in učitelji moglo je torej lepo napredovati češko dijaštvo v duhu narodnem ter potem uspešno vršiti vzvišeno svojo nalogo.

Naloga češkega dijaštva bila je pa od prvega početka narodnega gibanja do današnjega dne: buditi narod k narodni zavesti in podajati mu vsemožna sredstva do višje omike in prosvete. V tem zmislu deloval je vedno češki dijak deloma kot marljiv sotrudnik in neustrašljiv sobojevnik na strani in vzajemno s češkim duhovništvom in učitelstvom, deloma nastopal je tudi samostalno; posebno tam, kjer ovirajo duhovnika in učitelja stroge dolžnosti in težavni poklic, tam razvijal je študent, prost in nevezan nikakimi oziri, svojo plodnosno delavnost.

(Dalje prih.)

naj napravijo dotične pismene ponudbe do konca maja t. l. Želeti bi pač bilo, da pride ta stvar v pravi tir in da se reši za društvo ugodno in koristno.

Glavno zaslonbo je imelo društvo tudi letos na „krajcarski družbi“, ki na korist „Narodnemu domu“ prav lepo ustraja že pet let in dosega jako lepe uspehe. Nabrala je za društvo do konca preteklega leta že 8322 gld. 46 kr.; pomnožek znaša v teku zadnjega leta 1800 gld. 94 kr., tedaj precej več, kakor v teku predzadnjega. To pa zaradi tega, ker si je vedela pridobiti novih virov. Jeden teh virov, sprožen v neki seji upravnega odbora in njej prepuščen v izvršitev, je nabiranje rednih večjih mesečnih doneskov. Odbor je pojavil poseben poziv do slovenskih rodoljubov v tem zmislu in pridobil za stvar nad petdeset naročnikov, ki primorejo društvu vsak mesec redno do stotaka.

Važna za vsa tukajšnja in tudi za vnanja društva, sploh za vse Slovenstvo, je bila sijajna „Vodnikova slavnost“ dne 28., 29. in 30. junija. Naše društvo se je te slavnosti povsod primerno in dostojno udeleževalo in položilo ob otvoritvi z drugimi narodnimi društvi po posebnem zastopniku venec na spomenik. „Krajcarska družba“ je izdala o tej priliki pravičen album s podobami, ki se nanašajo na slavljenčovo osobo in njegovo življenje. To prav zdravo misel je slovensko občinstvo z veseljem pozdravilo in prav pridno segalo po knjižici. Vender je ima družba še kako tretjino v zalogi. Posebno primerna je za darilo pridni šolski mladini koncem šolskega leta. Tudi neki drugi starejši in že večkrat naglašeni misli je dala „Vodnikova slavnost“ prvega duška do uresničenja, — misli, da naj bi vsak Slovenec jedenkrat v letu, na kak posebno poljuden dan, recimo; na dan sv. Cirila in Metoda, na velikonočni ponedeljek, na dan sv. Štefana itd., žrtvoval „Narodnemu domu“, kar svojim razmeram primerno in neobčutno lahko strpi. Tudi ta misel je primogla „Narodnemu domu“ v dneh od 28. do 30. junija do par stotakov.

Že dvakrat zvršena in v zadnji dobi zopet nameravana misel, da bi društvo v poletnem času v zvezi s čitalnico na tamošnjem vrtu priredilo poletni koncert z bazarjem na korist „Narodnemu domu“, se zadnji čas ni mogla izvršiti vsled obilnih drugih veselic v istem času, vzlasti „Vodnikove“.

V drugi polovici zadnje dobe je bilo naše društvo brez predsednika. Dosedanji jako marljivi in zaslužni predsednik, ki je ustrajal pri društvu od prvega početka, ko se je jelo društvo še le snovati, do sedaj, odpovedal se je tej časti. Odbor vzel je odpoved z obžalovanjem na znanje in sklenil pri tej priliki, da se mu posebna deputacija zahvali za požrtovalni trud na korist društva, ter ga skuša pregovoriti, da odpoved prekliče. Ni se ji posrečilo in odbor je po tej odpovedi sklenil, da ostane predsednikovo mesto do obnove zbornice izpraznjeno, ker bi ne kazalo nalašč zaradi predsednikove izvolitve sklicevati poseben zbor. To bodi prepuščeno današnjemu zboru.

Od efektne loterije ostalo je, kakor je večini odbornikov znano, bodisi nezadetih, bodisi v lastne namene nazaj podarjenih vsega skupaj 462 dobitkov v prvotni vrednosti 1971 gld. Ti dobitki so doma, lega vsi poprodani za skupno svoto krog 800 gld. Razven posameznikov, domačih in vnanjih, oglašala so se zanje tudi društva, posebno po deželi, ki so jim rabili pogostokrat kot dobitke.

Društveno premoženje naloženo je v trinajstih hranilnih in posojilnih zavodih. Jednajstim zavodom izza 1888. leta pridružila sta se lani še Logaška posojilnica in pa mestna hranilnica Ljubljanska, v kateri so naložene obresti posojenega kapitala, katere je posojilnicam z letom 1889. vsled odborovega sklepa odrajtovati le jedenkrat v letu, in sicer koncem leta.

Po tem kratkem poročilu, ki Vam podaja zgodovino zadnje društvene dobe le v glavnih potezah, sklepa odbor z opravičeno željo, da bi bilo zanimanje za društvo v narodnih krogih nekoliko večje, in sicer toliko, kakoršno ta blaga, občekoristna slovenska ideja vseskozi zasluži. Da bi k temu iz svoje strani kolikor-toliko pripomogel, sestavil je poročevalc obširnejši zgodovini „Narodnega Doma“ in pa „krajcarske družbe“, kateri daje društvu v ta namen na razpolaganje.“

Govor državnega poslanca dr. Ferjančiča

v državnem zboru dne 22. aprila 1890.

(Dalje.)

Zborovanje je otvoril Ruggero Bonghi, bivši italijanski naučni minister, jeden najzmernejših po-

litikov in predsednik Rimskega pisateljskega društva, torej mož, kateri živi v najboljših odnošajih z duševno aristokracijo. Kako da je stališče temu možu glede na Avstrijo in glede na aspiracije ire-dente, pove nam najbolje neko pismo, katero je nekomu pisal v Istro.

Nabirali so namreč po Italiji za bedne in došel je znesek tudi iz Istre. Bonghi se je zahvalil za ta dar in je svojemu pismu pridodal: Spričevalo, katero nam pošljete: da namreč ljudstvo, po onih krajih deli z nami radost in veselje, je poroštvo, da se bodo nekega dne — in ta dan ni posebno daleč — oni, katere družji le ljubezen, po umetnosti in previdnosti vlad, kakor tudi po nautušenji in zavednosti narodov združili v jedno državo. (Čujte, čujte! na desni.)

Jaz to le navajam, da označim moža, ki se je postavil na čelo društvu „Dante Alighieri“. Ruggero Bonghi je namen društvu tako označil, da bode imelo namen zabraniti, da one dežele, do katerih ima Italija po narodnem pravu pravico, ne poginejo in pravi:

„Dante je z lučjo svojo pregnal srednjeveško temo. Bog daj, da bi društvo, ki se je osnovalo pod imenom njegovim uspevalo, da ne bodeta italijanska kultura in jezik poginila v tuje povodnji.“

Pa še jasneje, kakor ta dva, označil je namen društva profesor Giacomo Venezian, ki v društvenem organu naglašujoč namen društva, ko je poprej pojasnil položaj Italijanov v raznih delih sveta, pravi mej drugim (čita:): „V Tridentu se bode postavil spomenik staronemškemu pesniku (Klici: v Bolzanu!), v znamenje izzivanja. Od beneškega obrežja sliši se kričanje Srbov in Hrvatov, ki ne dopuščajo, da bi se največjemu Dalmatincu Nicolu Tommaseu postavil spomenik.“ — To pa ni res (čita:): „Slovenci gledajo poželjivo na furlanske poljane in njihovi apostoli propovedujejo s propovednice in z ulice vojno italijanskim sodeželanom. Društvo „Dante Alighieri“ kliče Italijane, da se postavijo v bran. Vsakdo, ki ljubi Italijo, mora simpatizovati s tem društvom. Italija mora pomagati Italijanom, ki se bore za najsvetejša dobra.“

To so tendence, nameni tega društva. Če pravim, da je to društvo stopilo na mesto odbora za Trst in Trident, izvajam s tem le konsekvence iz dejstev, katere sem navedel. Postavljanje spomenika v Tridentu torej ne bode družega, kakor protiaustrijska demonstracija. (Ugovarjanje.) Vem, da je mnogo italijanskih mest, ki nimaže Dantejevega spomenika in vender so izbrali Trident, da dobi tak spomenik.

Nabira se za ta spomenik po vsej Italiji in udeležujejo se tudi avstrijska mesta z italijanskim prebivalstvom. Trident je dal v ta namen 10 000 lir, kaže se torej, da nema avstrijskega goldinarja v blagajnici (Poslanec dr. Lorenzoni: Še več!) in Tržaški listi poročajo nam baš sedaj, s kako nautušenostjo se je v sobotnej seji mestnega zastopa temu društvu 1000 gld. dovolilo v ta namen.

Ker bode postavljanje Dantejevega spomenika le demonstracija proti postavljanju Walterjevega spomenika, mislim jaz, da ni razžalil duha velikega pesnika oni, ki je čez plakate, v katerih se je pozivljalo za nabiranje za spomenik, prilepil liste, na katerih je bilo čitati: „Polenta, non monumenta.“ (Poslanec dr. Lorenzoni: Dobro! Prav dobro!)

Če še nadalje navedem, da je neki Bidischini iz zapuščine Garibaldijeve podaril nekaj ne natančno naznačenih relikvij mestu Trstu, da se je pa v Rimu osnoval odbor, kateri stvari ne bode poprej izročil Trstu, da se bode Trst odločil od Avstrije (Čujte! Čujte! na desnici.) in zjedini z Italijo, sem, mislim, na nekaterih izmej mnogih pojavov pokazal delovanje, kakor se kaže zunaj črnožoltih kolov.

Kako se pa kaže v naši državi samej? Kdor je živel kdaj v italijanskih mestih, v mestih na Primorskem, si je gotovo dobil pojem o tem. Že leta 1866. so se videli jasni sledovi tega delovanja. Spominjam, da so leta 1866., ko je po nesreči pri Kraljevem gradcu moral velik del južne vojske se napotiti na severno bojišče in so Italijani se pripravljali, da pojdejo na Gorico, več oseb Goriških internovali zunaj Gorice. Favetti-ji, Rismandi in kakor se že imenuje, so se morali odstraniti, ker se je bilo bati, da se pridružijo Italijanom, ko bi se slednji približali Gorici. Jezik iredente je petarda. Sicer je to strahopetni, pa vsekako glasni argument, ki se vedno uporablja. (Jako dobro! na desnici.) (Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 29. aprila.

Državni zbor

boče vlada zaključiti dne 14. maja in dne 17. maja pa otvoriti češki deželni zbor. Vlada se nadeja, da bode državni zbor rešil do tega časa budget in druge nujne predloge. Ko bi pa državni zbor vseh potrebnih predlog ne rešil, se bode pa sešel sredi julija, ko bodo delegacije končale svoje zborovanje.

Ljudsko števljenje.

Zbornica poslancev je zavrgla predlog poslanca Jahna, da bi pri prihodnjem popisovanji se oziralo ne le na občevalni jezik, ampak tudi na narodnost. Ta predlog je bil jako umesten, toda ga je pobijala vlada. Proti temu predlogu izrekli so se tudi nemški konservativci in Poljaki. Poslednji se boje, da bi ozir na narodnost koristil Rusinom. Za določitev narodnosti letošnje ljudsko števljenje torej ne bode imelo dosti vrednosti. Kako zanesljivo je števljenje po občevalnem jeziku, dokazuje to, da je pri zadnjem ljudskem števljenju bilo v tostranskej državnej polovici po veri in spolu 22,144 244 ljudij, po občevalnem jeziku pa 21,794.231 ljudij, torej bi moralo biti 350.013 gluhonemcev.

Nemške učne knjige v ogerskih srednjih šolah.

ki so se sem ter tja dozda rabile, prepovedal je učni minister Czaky. Odslej se bodo po teh šolah smele rabiti le madjarske učne knjige. Ta ukaz našim Nemcem sicer ni prav po volji, a se ga vender ne upajo liberalni listi kritikovati, ker so Madjarji politični zavezniki nemško-židovskih liberalcev posebno pri zatiranji Slovanov.

Vnanje države.

Bolgarske zadeve.

Včeraj smo omenili, da je nekaj bolgarskih begunov udrl v Bolgarijo. Natančnih poročil o tem še ni, a vender se kaže, da v Bolgariji ni vse v redu. V Ruščuku so pomnožili posadko, ki je dobila ukaz, da naj bode vedno pripravljena za odhod. V pridunavskih mestih se najbrž nekaj pripravlja

Občinske volitve v Parizu.

V občinski svet v Parizu je v nedeljo voljenih 8 konservativcev, 12 republikanov, 1 Boulangist in 59 je pa ožjih volitev. Pričakuje se, da bode pri ožjih volitvah izvoljenih 42 republikanov, 4 konservativci in 13 Boulangerjevcev. Za Boulangerja v nedeljo zopet ni bil srečen dan. Kakor se kaže, njegova popularnost v Parizu hitro gine. Pri dopolnilnih volitvah za zbornico so njegovi pristaši bili dosegli lepih uspehov, predvčeraj pa že jako malo.

Prištedenja pri italijanskej vojski.

Ker so italijanske finance prišle v velik nered, hoče vlada štediti tudi pri vojski. Kacih 9 milijonov lir hoče s tem prištediti, da bode novince nekaj pozneje klicala v vojsko, starejše vojake pa nekaj mesecev poprej puščala na dopust. 30 ali 40 milijonov, kakor je trdil Magliani, pa vlada pri vojski seveda prištediti ne more.

Šolska reforma v Prusiji.

Pruski učni minister je sklical enketo, ki se bode posvetovala o tem, ali bi se realčni abiturienti tudi vsprejemali na vseučilišča, ali bi se odpravil pouk grščine na gimnazijah izimši učence, ki se mislijo učiti filologije. V Prusiji tudi razni krogi začenjajo spoznavati, da sedanja uredba gimnazij ne zadošča zahtevam sedanjega časa. Posebno liberalnejši elementi zahtevajo, da se odstrani pouk grščine. Ta stvar se že več let obravnava po pedagogičnih listih. Jezikoslovci seveda na vso moč zagovarjajo sedanjo uredbo srednjih šol, vender je število onih, ki zahtevajo, da se omeji pouk starih jezikov vedno večji. To je čisto naravno. Duh sedanjega časa zahteva, da se učenci uče več realističnih predmetov.

V Braziliji

je pričakovati novih ministerskih prememb. Finančni minister Barbaora in minister vnanjih zadev Bocayura mislita dati svojo demisijo. Ta dva moža se baje ne moreta prav sprijazniti s sedanjimi razmerami v deželi, ko je skoro vsa oblast v vojaških rokah. Finančni minister ima pa tudi težavno stanje, ker so vse državne blagajnice prazne.

Dopisi.

Iz Ljubljane 28. aprila. [Izv. dop.] Poslednja leta Slovenci jako radi hodijo onostran oceana sreče in dela iskat. Žalibog mnogi ne najdejo zaželene sreče in večkrat nemajo denarja, da bi se vrnili v milo svojo domovino. Razni sleparski agenti obetajo zlate gore ljudem in jih tako zapeljejo. Posebno so bili grdo zapeljani oni, kateri so šli v Brazilijo. Kako se jim godi, posnamejo naj bralci iz pisma Slovenca v Curitibi njegovej ženi. V pismu najprej želi svoji rodbini vesele velikonočne praznike, potem pa piše doslovno tako-le:

„Hočem Vam tedaj v kratkem popisati vse svoje življenje. Doslej sem hodil že po vseh krajih

tega dela dežele. Delal sem že vse, kar je na svetu: najprej sem delal v opekarni opeko, potem sem delal cesto, nato sem izvrševal strojarsko delo, dalje sem okopaval trsje in delal sem tudi vse druge vrste dela, kar jih je; ali pri vsem tem sem ravno toliko zaslužil, da mi ni bilo treba prositi. Tako, ljuba moja žena in družina, se mi je godilo in se mi še godi. Jedno leto sem delal zunaj tega mesta in okrog potoval in zdaj ob letu sem prišel zopet nazaj semkaj, kamor sem prišel najprej iz Evrope. Denarja imam toliko, da je za sproti, ker doslej še nisem nič denarja prihranil; kako tudi, ker ni nič stalnega in ker je življenje silno drago! Sedaj sem pri novejši železnici, pa delo je strašno težko in plača tako slaba, da nič ne prislužimo. Doslej je komaj za samo hrano, obutev in obleko, in ne vem, kedaj se bo kaj zaslužilo.

Zdaj Vam hočem tudi to čudno deželo Brazilijo popisati. Kraj, kamor nas je poslal tisti agent, namreč sveta Katarina v Joinville, je silno nezdrav. Tu ni ne dela, ne denarja, ampak sama puščava; tovarn in železnic ni. V sosednji provinci, kjer je reka Rio Grande, je pa kraj prav zdrav, dosti dela in dober zaslužek, a mi nimamo denarja za pot in zato ne moremo tja. Tudi okrog velikih mest Rio Janeiro, Bahia itd. so lepi in bogati kraji, toda tam je tako vroče, da mi ne moremo prestatiti. Po leti, to je od decembra do maja je pa po tistih krajih rumena mrzlica, ki je hujša kot kolera in pobere vse tujce. Torej veste, da tja ne smemo iti. Dežela Brazilija je silno čudna. Tu ni praznikov in zvonjenja; vsaka pridiga, spoved, obhajilo velja dosti denarja. Velikih gruntov tukaj ni. Živine ni veliko in tudi meso je slabo, vino je drago. Ljudje so skoro vsi suhi. Črni, zamorci, rumeni, rujavi ljudje so tu, samo belib je malo. Zemlja rodi samo koruzo, malo rži, malo krompirja, a vse je slabo, ker je silno veliko mrčesov, črvov in tičev, ki vse požró; tudi so veliki nalivi. Vode je dosti, toda več slabe kot dobre. Pivo in vino je tako kot voda. Tabak je še nekaj v ceno. Ljudje niso, lahko rečem, nič vredni. To je jako len in grd rod, ki nič na Boga ne drži, v praznik hodijo delat, ves teden pa leže. Za red in drugo nič ne vedo. Tukaj človek živi kot divja žival. Zelo hudo mi je vselej, kadar mislim na svoj dom in na to deželo; kakšen razloček je! Posla v svojem rokodelstvu ne morem dobiti, ker ni mnogo dela, in se v tem jeziku ne moremo zmeniti.

To je od Boga in od vsega pozabljena dežela, kamor so najprej roparje pošiljali, in kjer so potem začeli z zamorci barantati. Zdaj pa, ko so to odpravili, so odstavili cesarja in imamo republiko in vojaško vlado. To je dežela, kjer prebivajo vsi narodi: divjaki, Indijanci, Bugri, Brazilijanci, Portugaleci, Nemci, Poljaki, Italijani, Angleži, Francozi, Španjci, Turki i. t. d. Delavcev je povsodi preveč, dela pa premalo.

Tu nas je več kot 10 Kranjcev, ki bi si vsi radi naprej pomagali, ko bi mogli. Nimam nikakega upanja od tod si pomagati, ako ne dobim od vas, drage moje hčere in ljuba moja žena, kake pomoči. To moram reči, da se iz daljne Brazilije nikdar ne bodem mogel domov vrniti, ako mi Vi ne pomorete. Skušal sem vse, kar mi je bilo mogoče, a sedaj ne morem več, in če me še kaka bolezen prime, potem pa Bog nas in Vas obvaruj; jaz tega življenja ne bom mogel dolgo prenašati, ker delamo kakor črna živina ob najhujšji vročini in ob dežji; poleg tega pa moramo jesti sam kruh in pogrete jedi.

Torej, ljuba moja žena in drage moje hčere, vidite, miho se mi stori, ali kaj, sila kola lomi. Pomoči Vam ne morem dati, ampak je še od Vas prosim, če Vam je še kaj zame in če me še kedaj hočete imeti doma, prelepo prosim, da mi pošljete če Vam je mogoče kakih 100 glid. v zlatu, drugo bodem že sam pripravil.

Konci pisma pa še pristavlja na kak način naj pošljejo denar. To pismo jasno svedoči, kako grdo so bili osleparjeni oni reveži, katere so brezvestni agentje poslali v Brazilijo.

Domače stvari.

— (V državnem zboru) predložil je včeraj trgovinski minister markiz Bacquehem zakonski načrt o zgradbi dolenjske železnice.

— (Narodna zmaga.) Iz Celja se nam piše: Pri današnji volitvi v tretjem razredu v velikej občini Škofli vesi pri Celji, v ka-

tereji so bili v vseh 3 razredih dozdej nasprotniki voljeni, priborila si je narodna stranka sijajno zmago: Njeni kandidatje bili so voljeni z 238 proti 68 glasom. — Jutri volita prvi in drugi razred, in računimo tudi tukaj na narodno zmago. Naši volilci kažejo občudovanja vredno zavednost in disciplino. —

— (V Ljubljano) pripeljala sta se danes iz Rima Graški knežskof dr. Zwenger in knežskof Mariborski dr. Napotnik.

— (Klub slov. biciklistov) izvolil si je pri občnem zboru dne 26. t. m. za svojega novega predsednika dr. Ivana Tavčarja. Njegova izvolitev vsprejela se je mej burnimi „živio“ in „slava“-klici. Deputaciji, ki je bila v nedeljo radi izvolitve pri njem, naznanil je, da vsprejme predsedništvo, da bode podpiral klub vsestranski in skrbel za njega povzdigo.

— (Minister deželne brambe,) podmaršal grof Welserheimb, avanzuje feldcajgmajstrom, takisto bo tudi minister deželne brambe v onostranskej polovici, podmaršal baron Fejervary, povzdignjen feldcajgmajstrom.

— (Gallus-ova svečanost.) „Glasbene Matice“ odbor je imel dne 23. t. m. sejo, v kateri je odbornik g. Vožteh Valenta poročal o poizvedbah, tikajočih se našega rojaka slavnega skladatelja in ces. dvornega kapelnika Jakopa Gallusa — Petelina. Ker je 18. julija prihodnjega leta 300 let, odkar je umrl Gallus, nasvetoval je g. Valenta, da bi se isti dan v Ljubljani napravila slovesnost v spomin temu imenitnemu možu, ker dosedaj ni bilo mogoče dognati, v katerem kraju na Kranjskem se je porodil. Predlagal je dalje, da „Glasbena Matica“ izda album, v katerem bi se priobčil obširnejši životopis v slovenskem, nemškem in latinskem jeziku. In v katerem bi se objavile, kolikor moč, vse znane Gallusove skladbe. Nadalje bi se naprosilo Cecilijansko društvo, da bi skrbelo za to, da se isti dan v stolni cerkvi obhaja za ranjcega umetnika „requiem“, pri katerem bi to društvo prevzelo cerkveno petje s pripomočjo družih pevskih sil. Glasbena Matica bi pa aranžirala na večer koncert, pri katerem bi se pele zgolj Gallusove skladbe. Nadalje bi se mestnemu zboru Ljubljanskemu izročila prošnja, da bi pri imenovanju novih trgov in ulic tudi odmenili jedno ali drugo, katera bi nosila Gallusovo ime. Ti predlogi so bili soglasno vsprejeti in odbor bode zdaj resno pripravljati se začel za to svečanost.

— (Na Savi) 29. aprila. S sobotnim mešanim vlakom prispelo je v Trbovlje 6 kompanij domačega pehotnega polka, ker se je balo, da mej rudniškimi delavci nastanejo izgredi. Bilo pa je vse mirno — mir pred nevihto, — in delo vršilo se je povsem redno dalje. Danes zjutraj pa so mahom vsi premogokopi nenadoma ustavili svoj posel, zahtevajoč samo osemurno delo. Postajo, mostove, železnico, tovarne in druge objekte zasedlo je vojaštvo. Do sedaj, ko to pišem, je še popolen mir. — V Zagorji se dela dalje. — V nedeljo čul sem, da nameravajo i delavke v predilnici Litijski ustaviti delo in to radi nedostatnega zaslužka. Baje služijo ob lastnej hrani jedva 20 do 30 kr, na dan. — O nadaljnjem razvoji štrajka bodem poročal.

— (Veliki koncert,) ki sta ga v nedeljo zvečer priredili možka in ženska podružnica družbe sv. Cirila in Metoda v Trstu bil je jako dobro obiskan. Gledališče „Armonia“ bilo je polno, da je celo sedežev primanjalo. „L'Adria“ piše o tem koncertu, da je bilo občinstvo najmnogobrojnije (numerosissimo) in da je bilo videti mnogo gospa in gospodičen v najelegantnejših opravah. Vse točke programa vzbujale so priznanje in ploskanje, posebno pa tamburaški zbor. O gosp. Nolliji piše rečeni list, da je takoj pri nastopu bil pozdravljen z dolgotrajnim aplavzom in da je vse, kar je pel, bilo vsprejeto z zasluženimi in soglasnimi ovacijami. G. Nollij je dober umetnik, izvežban v dobri šoli, njegov glas inna simpatičen „timbre“ itd. „L'Adria“ hvali tudi predstavo igre „Blaznica v prvem nadstropji.“ Poleg moralčnega je tudi gmotni uspeh koncerta sijajen.

— (Okrajna bolniška blagajna Ljubljanska.) V poročilu o občnem zboru delegatov urinila se je pomota gledé popolnitve načelnštva, kajti dva člana je bilo voliti v ta odbor, eden je volitev prevzel, mesto drugega člana sta pa dva gospoda odklonila, katera sta bila izvoljena, torej

je samo eden član popolniti, katerega bode nadziralno oblastvo uradnim potom imenovalo. Omeniti je še, da je povodom pregledovanja knjig nadziralni odbor opazil, da večina delodajalcev jako neredno uplačuje blagajniške prispevke in dokazano je potom pritožeb, da nekateri delodajalci delavcem odtegnejo prispevke, a ne odrajujejo jih blagajni pravočasno. Zakon in pravila določujeta, da se imajo plačati prispevki skrajno v treh dneh potem, ko prejmo plačilne liste, in to anticipando, ne pa posticipando. Da more blagajna redno plačevati, treba, da točno denar prihaja in v ta smoter primorano je bilo načelnštvo nadziralni oblasti izkazati malomarne delodajatelje, proti katerim brezozirno prisilnim potom postopa in bode tudi nadalje postopala.

— (V Čerklijah) na Gorenjskem utonil je dne 23. t. m. petletni Janez Babič.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Celje 29. aprila. V Škofli vesi zmaga narodna stranka tudi v drugem razredu z 58 glasovi proti trinajstim, v prvem razredu pa z dvajsetimi glasovi proti devetim.

Budimpešta 29. aprila. Trideset tisoč delavcev po premogovih jamah in fužinah v južno-vzhodnih delih Ogerske sklenili za 1. dan maja velike demonstracije. Pisalo se je po vojaško pomoč. — Delavci v sladorni tovarni v Boffalvi ustavili delo in stavili ogromne pogoje. Ravnateljstvo odpustilo 120 delavcev. Mir se ni kalil.

Rim 29. aprila. Devetnajst delavskih društev Rimskih sklenilo, pridružiti se gibanju za 8 ur dela na dan.

Milan 29. aprila. Odposlanci delavskih društev okraja Milanskega odobrili s 26 proti 21 glasom resolucijo, s katero se delavci pozivljejo, da vsled prepovedi prvi dan maja, kakor jim drago, praznujejo posamič ali skupno, da se pa zvečer v raznih delih mesta udeležijo posvetovanj glede osemurnega delavnika.

Pariz 29. aprila. Včeraj so 15 anarhistov zaprli, mej njimi sedem znanih voditeljev. Pri enem našli so tajno tiskarno in mnogo revolucionarnih knjižic. Govori se, da bodo vse vodje anarhistov takoj zaprli. Mej doslej zaprtimi sta tudi protisemitski kandidat pri občinskih volitvah markiz Mores in tajnik delavske borze Prevost. — Anarhisti delili so v nedeljo vojakom v Parizu, Versailles-u in Saint Germain-u puntarsk oklic.

Razne vesti.

* (Predrzni lopovi.) Ko se je 24. dne t. m. vlak, ki obhaja mej Dunajem in Budimpešto, bližaj postaji Rasdorf, opazil je nekaj minut pred prihodom vlaka železnični sluga dve osobi, ki sta nekaj delali pri železničnem tiru. Brž na to sta se naglo oddaljili in železnični sluga gre pogledat, kaj je, kar ugleda več velikih kamenov na relsih. Takoj dá znamenje, da se vlak ustavi in da on s pomočjo par delavcev kamene odstrani. Po zamudi 67 minut se odpelje vlak dalje, ko dobi pred postajo Siebenbrunn zopet jednako znamenje. Tudi tam zgodilo se je kakor pri Rasdorfu: čuvaj opazil je dva lopova, ki sta bežala in našel zopet nekaj velikih kamenov. Tu se je vlak zamudil zopet 55 minut. Potem pa odide lokomotiva naprej preiskat, ako bi bilo še kje kaj takega, a k sreči ni bilo. Potniki bili so v silnem strahu. Dotični vlak vozil je baje poldrugi milijon goldinarjev v gotovini.

* (Strašna nesreča) pripetila se je dne 19. t. m. v Litomericah. Brzovjavni nadzornik Josip Hellmann imel je opravke na postaji Veliki Črnosek in se je, ko je zvršil svoj posel, hotel vrniti domov, kakor že večkrat. Peljal se je namreč s tovrnim vlakom. Ker pa ta v Litomericah ni postal, ampak kar dalje vozil, skočil je Hellmann, kakor obično z voza, da pride po najkrajšji poti domov. A k nesreči ujel se je za remen tako, da ni mogel niti doli niti gori, ampak da mu glava omahne in da pride polovico telesa pod vagon, ki je šel čez truplo nesrečnikovo ter ga popolnem razdvojil. Še le nekaj časa po odhodu vlaka najde železnični sluga glavo z gorenjim delom telesa. — Nesrečnik zapustil je vdovo in tri nepreskrbljene otroke.

* (Vsled barvanih nogovic umrl) je v Barmenskej bolnici jednajstleten deček, ki se je pred par dnevi na nogi rani, potem pa, ne da bi se obvezal, barvane nogovice oblekel in si s tem kri otroval.

* (Priklada letnih 160 mark — za pivo.) Na črnej deski Berolinskega vseučilišča se objavlja, da je razpisano mesto pomočnega zdravnika na krajnej blaznici v Bambergu z letno plačo 600 mark, prostim stanovanjem, hrano itd. in priklado 160 mark — za pivo.

Izjava.

Podpisani pojasnjam s tem, da je vse, kar sem govoril o priliki zadnjih volitev v Ljubljanski mestni zastop o gospodu **Matiji Kunc-u**, krojaškem mojstru v Ljubljani, od mene izmišljeno in neresnično, kar se je tudi po popolnoma nepristranskih pričah pri sodišči dokazalo. Jaz vse to obžalujem in javno prekličem.

V Ljubljani, dne 28. aprila 1890.

(346) **Fr. Šturm.**

Siguren zdravilen uspeh. Vsem, kateri trpi vsled zapetja ali slabega prebavljenja, napenjanja, tiščanja glavobolja, pomanjkanja slasti do jedi in drugih slabosti, pomaga gotovo pristni „Moll-ov Seidlitz-prašek“. Skatljica 1 gld. — Vsak dan ga razpošilja po poštne povzetti A. Moll, lekarnar, c. in kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrecno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 4 (55-5)

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Kotirne srečke 26. aprila.

Na Dunaji: 48, 12, 10, 51, 78.
V Gradci: 12, 42, 7, 29, 88.

Razjci:

28. aprila.

Pri **Stonu**: Fabiani, Werner, Friedman, Deutsch, Dr. Erben z Dunaja. — Schrey z Jesenice. — Bergman iz Trbiča. — Weissman iz Trsta. — Kaiser iz Beljaka. — Wiliamuc iz Prage. — pl. Baumüller iz Košic. — Schwarz, Rosenthal iz Budimpešte.

Pri **Maliči**: grof Attems iz Grada. — Mayerhofer iz Celovca. — pl. Schwarzenberg iz Celja. — Barthlmay iz Kočevja. — Fielnascher, Sauer, Bernardiner, Kralowsky, Sotelscheg, Winiwarter, Just, Adler z Dunaja.

Pri **Avstrijskem cesarji**: Damisch iz Italije. Wlynski iz Zagreba.

Pri **Bavarskem dvoru**: Podbenšek s soprogo iz Spitalčca. — Oberman iz Kočevja. Oberwalder iz Domžal. Jurkotič iz Pulja. — Weiss iz Kamnika.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Močina v mm.
28. aprila	7. zjutraj	733.9 mm.	3.4° C	brezv.	megla	3.20 mm.
	2. popol.	731.0 mm.	10.4° C	brezv.	obl.	
	9. zvečer	729.1 mm.	8.0° C	sl. zah.	dež.	dežja.

Srednja temperatura 7.3°, za 3.6° pod normalom.

Dunajska borza

dne 29. aprila t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 89.20	gld. 89.20
Srebrna renta	89.45	89.45
Zlata renta	109.25	109.60
5% marena renta	100.80	100.80
Akcije narodne banke	943	940
Kreditne akcije	293.80	292.75
London	118.15	118
Srebro	—	—
Napol.	3.39 1/2	3.40
C. kr. cekini	5.61	5.60
Nemške marke	58.05	58.02 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 131	gld. 25 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	178
Ogerska zlata renta 4%	101	90
Ogerska papirna renta 5%	99	15
Dunavska reg. srečke 5%	100 gld. 129	75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	117	—
Kreditne srečke	100 gld. 188	50
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	144
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	214	—

Zahvala.

Vsem gg. meščanom ter občinarjem s Krškega in Brežic, slavnemu c. kr. uradništvu, deputaciji slavne Krške uniformirane garde, prijateljem in znancom, v prvi vrsti pa požrtvovalnim pevcem za mile žalostinke, s katerimi so skazali zadnjo čast našemu nepozabnemu, prerano umrlemu, gospodu

Franu Vanič-u

magistru farmacije

ob priliki njegovega pogreba dne 27. t. m. bodi izrečena tem potom najtoplejša zahvala!

Na Krškem, dne 28. aprila 1890.

(350)

Žalujoča rodbina Vanič.

Hiša v Kranji št. 132

proda se iz proste roke. Pripravna je za vsako kupčijo. — Več se zve pri posestnici. (349-1)

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dragotin Hribar.

Več sto veder

starega

bizeljskega vina

je na prodaj.

Vpraša se pri Leonhartu del Cott-u v Brežicah. (348-1)

Srbske narodne pesmi

o boju na Kosovem.

Iz zapuščine

Ivana Mohorčiča.

V Ljubljani.

Založil Dragotin Hribar. — Tiskala „Narodna Tiskarna“ 1889.

Knjižica bode gotovo vsakomu, ki se zanima za srbate Srbe in njih pesem, dobro došla.

Dobiti je v „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani za ceno 30 kr., po pošti 32 kr.

Cena gl. 3.75 S koledrom gl. 4.75

Američanska urazbudilom

na sidro

s po noči svetečo eiferico. Visokost 18 cm, s poniklenim kovinskim okrovom.

MAYER-jeva tovarniška zaloga ur. Dunaj, l., Bauernmarkt 12.

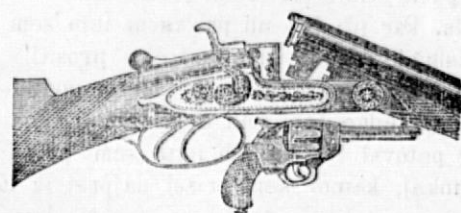
Če se vzamejo tri ure, pošljejo se franko na vsako pošto postajo. (187-16)

JANEZ OGRIS

puškar

(341-1)

v Borovljah na Koroškem (Ferlach in Kärnten)

priporoča vsakovrstne dobre puške iz svoje delavnice. Ob enem naznanja, da tudi prenareja kresne puške na puške zadovke (Hinterlader) in prevzame druga popravila po najnižjih cenah.

Cenike s podobami dopošilja brezplačno in franko.

Blago za obleko.

Peruvien in dosking za visoko duhovščino, predpisano blago za uniforme c. in kr. uradnikov, potem tudi za veterance, gasilce, telovadce, livré.

Sukno za billard in igralne mize, loden tudi nepremočljiv za lovske suknje, blago, ki se sme prati.

Potni plačidi od gld. 4-12.

Vse to ceneje kakor kjer koli in le najboljše trajne baže.

Jan. Stikarofsky v Brnu.

Največja zaloga sukna v Avstro-Ogerskeji. Uzorci zastoj. Za gg. krojaške mojstre najbogatejše in najlepše knjige uzorcev. Pošiljatve nad gld. 10.— franko. Pri mojej konstantnej zalogi gld. 200.000 in pri mojej svetnej trgovini se razume samo po sebi, da ostane mnogo ostankov, in ker mi ni moč od njih pošiljati uzorcev, vzamem tako naročene ostanke nazaj, jih zamenjam ali pa denar nazaj pošljem. Barva, dolžost, cena morajo se navesti pri naročbi ostankov.

Dopisovanje v nemščini, madjarsščini, češčini, poljščini, italijansščini in francoščini. (141-18)

Vabilo.

Podpisani naznanja s tem najuljudneje slavnemu p. n. občinstvu, da se

v restavraciji v „Švicariji“

od 1. maja 1890 dalje

zopet dobivajo gorka jedila. Za okusno jed in dobro pijačo po možno nizkih cenah se bode posebno skrbelo. — K prav obilnemu obisku svoje kavarne in restavracije ob spomladanski in poletni sezoni vabi najudaneje

s spoštovanjem

HANS EDER
restavratér.

(344)

P. n.

Usojamo si s tem p. n. hišnim posestnikom v Ljubljani uljudno naznanjati, da smo za upeljavo novega mestnega vodovoda v hiše osnovali

vodovodni instalacijski zavod.

Naše zveze s prvimi in zmožnimi tovarnarji te stroke, in pa to, da smo za izvedenje instalacijskih del naročili le spretno in skušene monteure, omogočujejo nam, zagotoviti našim p. n. naročnikom najsolidnejo in najcenejo izvršitev del.

Naša pisarna, glavna zaloga in instalacijska delavnica je pri gospodu Albin C. Ahčin-u v Gledaliških ulicah št. 8.; poleg te smo osnovali pri gosp. Feliks Nollji na Valvazorjevem trgu in pri gosp. Josip Stadlerji v Čevljarskih ulicah uzorčni zalogi.

Naročila vsprejemajo se v vseh treh krajih, natančnejša pojasnila se dajo rado-voljno ter na zahtevanje izdelujejo tudi proračuni stroškov.

Za mnogobrojni obisk se priporoča

(252-6)

z velespoštovanjem

konzorcij za vodovodno instalacijo

Alb. C. Ahčin, Feliks Noll, Jos. Stadler.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.